

111.
dō principium. quasi fons quidam substantiae largi
atur. Et ideo ut unum patris & filii & sp̄s sc̄i sit prin
cipium. cum ipse sp̄s testimonium reddat spiritui
nr̄o. quod sumus filii dī. Si autē filii. & heredes. here
des autē dī. coheredes autem xp̄i. Quis igitur tam
amens. qui coniunctionem sp̄s & xp̄i dissociet sem
piternam. cum sp̄s & iam diiuncta conectat. per
quem xp̄i efficimur coheredes. Si tamen inquit
compatimur. & conglorificemur. Si nos ergo con
glorificabimur cum xp̄o p̄ sp̄m. quomodo & ipsū
conglorificaret xp̄o sp̄m recusamus. Dissociamus
uitam xp̄i & sp̄s sc̄i. cum sp̄s dicat. quod simul uie
tur sumus cum dī filio. Dicit enim apostolus. Si
autē mortui sumus cum xp̄o. credimus quod & iam
simul uiuemus cum illo. Deinde alibi. Si enim
compatimur inquit. & conuiuemus. Nec solum
conuiuemus. sed & iam conglorificabimur. Nec
solum conglorificabimur. sed & iam conregnabi
mus. Non igitur in syllabis istis ulla discretio.
¶ Traque enim syllaba. cōiunctionis ē. Deniq; sepe
reperimus in scripturis. alteram interpositam.